

γρήγορα να γυρίσει σ'αυτός και νικήτης, με το μεταλλίον, που θα δοθή εις όλους τους ανδρείους πολεμιστάς!

Η καλή μου Δικηγόρος της Νεολαίας ήτο πολύ καιροσ άρρωστη. Άλλά μόλις έσηκώθη, το πρώτον που έκαμει ήτο να μου γράψη και να μου στείλη την εύχρόμη της. Την ευχαριστώ πάρα πολύ, και την συγχαίρω δια το ένδοξον τραύμα του άδελφού της εις την μάχην του Σαρανταπόρου.

Αούριστε Τηλέγραφε, έτσι λοιπόν να μου γράφης όταν εύκαιρής. Τα νέα σου από την Θεσσαλονίκη ήσαν τόσον ένδιαφέροντα! Αύτος ο κύριος δεν σου ειπε και άλλα;

Δεν υπάρχει άμφιβολία, Έσπερε, ότι τώρα με την ειρήνην και την έλευθειαν, το περιόδικόν μας θα διαδοθή πολύ εις την Νέαν Μεγάλην Ελλάδα. Οί εκεί φίλοι μου θα γείνουν οι άπόστολοι του και θα κάμουν θαύματα ξεπαθώματος. Και όπως έμεγάλωσεν η Ελλάδα, έτσι, έλπίζω, θα μεγαλώση και η Διάπλασις.

Ψαίρας, ένθουσιώδεις, συγχινητικιάς επιστολάς μου έγραφαν αύτην την εβδομάδα και οι έξης: Γλυκοχάρμα, Γαλάτεια, Άκακία, Συριανή Άδρα, Κυδωνιάτης και Δελφίν του Εύζείνου. Άλλά δεν έχω άλλον τόπον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: Το «σκοπευτήριον» του Γλυκοχάρματος.— Το «μισοφύγαρο» του Τέλλου.— Άγρα.— «Διατί κτλ» του Περούως.— «Ο θάνατος του Παλληκαριού» του Εοπέρου.— «Το μικρό άδελφάκι» του Ρόδου Μοροβολίτη.— Άνέκδοτα, Παίγνια και άλλα μικρά διάφορα διαφόρων.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ανταλλάξουν: η Δαφνοστεφής Κυανόλευκος (0) με Ρόδου Μοροβολίτη, Ελλάδα Μεγάλου Αλεξάνδρου, Νέικε, Κάομεν, Τραλλιανόν, Κραυγήν Νίκης.

Η Διάπλασις άποδέχεται τους φίλους της: Φέρην (εστάλη) Ξών της Σεμλής (εστειλα). Άρην (Έλαδα, εύχαριστώ) Δαφνοστεφής Κυανόλευκου (ναί, θα ήτο μία ώραία στιγμή αύτή, ικανή να κάμη ήρωας και τους πλέον άτόλους στρατιώτας). Έλληνικόν Ίδεώδες (καλά το παρετήρησες, το διορθώνω) Ροδοπαίων Έλληνοπαίδα (ναί, δυστυχώς το έσημείωσα δια τ' Αποτελέσματα). Ονειρευμένην Ελλάδα (νέα φωτογραφία έλήφθη και έχει καλώς) Διδωδιανόν (τα έστειλα έκ νέου, το έχω υπ' όψει μου και θα σπεύθω τι θα γίνη). Αλέξανδρον Μαυροκορδάτον (Έλαδα, εύχαριστώ) Μελαχροινή Έλληνοπούλαν (χαίρω πολύ που μου γράφεις τώρα τακτικά και να εξακολουθήσης, τι μανθάνεις από τον μπαμπά;). Περούσα (μην άνοπονοής και θα σάς πω τα Νέα του 1913) Γλυκειάν Έλαδα (εύχαριστώ πολύ, η επίταγή άργησε να φθάση και τώρα μόλις; ο κ. Φ. σου στέλλει τα βιβλία του). Αττικήν Δύσιν (Έλαδα, εύχαριστώ, η επιστολή σου με συνείνρησε!) Άνθος της Υπομονής (εύχαριστώ πολύ δια το ξεπάθωμα). Έλληνικήν Σημαίαν (έστειλα και άλλα δύο). Χαράλαμπος Θεοδ. (Έλαδα, εύχαριστώ) Έλλάδα του Ρήγα (δλ' αυτά τώρα θα περάσουν για πάντα, έστειλα). Έλληνικόν Οδρανόν (εύχαριστώ πολύ) Άθαν. Γ. Βαλ. (έλήφθη) Θερμάς εύχαριστίας, καθώς και εις τον άδελφόν σου) Ίνά (ειμπορείς να το αλλάξής η να το ανανώσης όποτε θέλής) Άδραν της Μουρίσως (η πρώτη δεν έλήφθη και βεβαίως θα παρέπεσον εις το ταχυδρομείον) Δάτοκρατείαν της Άνατολής, κλπ.

Είς όσας επιστολάς Έλαδα μετά την 10ην Νοεμβρίου, θαπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμός Λύσεων Αύγουστου—Νοεμβρίου (Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 16ης Δεκεμβρίου)

510. Λεξιγράφος

Τό πρώτον μου εβδόν αίθριον ούρανόν, Στ' αλφάβητον το δεύτερόν μου, Και τέλος ζ' ένα σύννεγον πυκνόν, Άύτα, θα βρής το σύνολόν μου.

Έστάλη υπό του Κύματος

511. Συλλαβογράφος

Τι είναι δύο γράμματα Κανένας να κολλήσῃ; Και όμως να, χωρίς αυτά Δέν εμπορεί να ζήσῃ! Μά επίσης και ετά έντομα Μπορεί να τ' άπαντήσῃ...

Έστάλη υπό Δημ. Ε. Κουριάδου

512. Μεταγραμματισμός

Βγάλε πι και βάλε λά Και θά ίδής έξαφνικά, Άπό δένδρον φουντούτο Άλλο δένδρον άψηλό.

Έστάλη υπό Άριάνης Άναγνωστοπούλου

513. Στοιχειοτονόγραφος

Είμαι νήσος του Αίγαίου Άν μ' αλλάξής κεφαλήν Και τον τόνον καταιάσῃς, Θα γευθής λευκήν τροφήν. Κι' αν τον τόνον αναιάσῃς Πάλιν θα παρουσιάσῃς Πόλιν άσιατικήν.

Έστάλη υπό Έωσφορου του Κυμαίου

514. Συλλαβικόν Κυβόλεξον

* * * = Άνθρώπου ένδιαίτητα. * * * = Μουσικόν όργανον. * * * = Αίμυνη.

Κάθε άστερισκος αντιπροσωπεύει συλλαβήν. Έστάλη από Ένα Χιωτάκι

515. Έπιγραφή

Ο Ρ Α Δ Σ Π Ο Π Ω Σ Δ Η Σ Α Η Σ Σ Σ Γ Ι Θ Τ

Ζητείται η άνάγνωσις της έπιγραφής ταύτης. Έστάλη από το Μοναστηράκι του Λεοβιδου.

516. Μαυική Εικών άνευ Εικόνας

— Δημήτριε, Άλέξη, Κωνσταντίνε, ε, λοιπόν, το αγοράσατε; — Ποιό, μπαμπά; — Μα... το βιβλίον που σάς είπα!

Έστάλη υπό του Πανταχού Παρόντος

517. Άκροστιχίς έξ Άντιθέτων

Νά εύρεθών αντίθετα τών κάτωθι λέξεων τοιαύτα, ώστε με τάκτικα των ναποτελήτα: άρχατον γυμνικόν εκ δύο λέξεων: Άγάπη, άγριος, ελληνογής, πόλεμος, λίμνη, σπεύδω, νεότης, νέον, άνογος.

Έστάλη υπό του Πανταχού Παρόντος

518. Φωνηεντόλιπον

ργσ - ον - νος - ργ - δ - τ - νος Έστάλη από το Ναυτάκι

519. Γεῖφος

οὐδὲ οὐδὲ ὄρθοπ' ὀδὲ δότε τὸ μέλλον οὐδὲ οὐδὲ οὐδὲ στασθαί

Έστάλη υπό Βασιλείου Ν. Ματθοπούλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Άσκήσεων τοῦ φύλλου 43 431. Ίόνιον (Ίον, Ίον.)—432. Λαμίτα (λα, μι, α.)—433. Χάλλη-άλλη.—434. Ό καπνός.

435. ΠΑΓΔΑΗΤΙΚΟΣ 436. ΕΛΛΙΑ ΣΑΛΑΜΙΝΙΑ ΔΤΡΑ ΠΗΝΕΙΟΣ ΔΡΑ ΣΑΡΔΩ ΙΑ ΙΟΝ Α Σ

437-439. 1, Άπό την Θύραν (θύραν). 2, Με την λίραν (λύραν). 3, Ή Ρίγα. — 440. Το ΜΕΛΛΟΝ ΑΔΗΛΟΝ (ΤΟΨΟΝ, ΜΕΛ-πομένη, ΛΟΝδίνον, Άγγίσιλος, ΔΗμητρα, ΔΟΝτος.)—441. Άνθρωπος άγράφματος ζύλον άπελέκτων.—442. Οι ποταμοί της Άμερικής είσι μεγάλοι (Υπό τα μι-τίς - α με ρι-νίς εις η-μέ γά λι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Οδδεμία κριτάσις δημοσιεύεται, εάν δεν συνοδευταί υπό του αντίτιμου ως έξής: Διά τας πρώτας τρεις προτάσεις έκάστου φύλλου λεκτά 25. Διά τας επί πλέον του άυτου φύλλου, 5 λεπτά η λέξις.—Προσείνουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον λοχίον διά το έτος τουτο, προς τους έχοντας ψευδώνυμον έπίσης λοχίον διά το έτος τουτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγγημένα, δεν δημοσιεύονται.—Ο έντός παρενθέσεως αριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δεν ανταπέδωσεν ει-σέτι ο προτείων].

Θερμάς εύχαριστώ πάντας τους ψηφίσαντάς με κατά την τρίτην τριμηνίαν, παρακαλώ δε αυτούς όπως με υποστηρίξωσι και κατά την τελικήν τετάρτην.

ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ (18309)

ΤΟ 35ον ΕΤΟΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1912 η Διάπλασις τῶν Παίδων εισέρχεται εις τὸ 35ον αὐτῆς ἔτος.—Οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ποσῶν ἢ συνδρομῶν ἔληξεν ἤδη η λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ των εργαίως, και εἰ δυνατόν ἀπο τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλῃς συσσωρευθεῖσας ἔγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἔγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, ἔτησιαν ἢ ἔξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θά λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΑΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ὁ κληροδοτήσας, εἰς μόνος, θά κερδίσῃ ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐπιπλέον κέρδους δε. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1913 θά γίνων ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΑΗΡΩΣΕΙΣ Δόρων ποικίλων ἀξίας 1600 ἐν ὄλω δραχμῶν, εἰς έκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ 47ον φύλλον, σελ. 411, θά συμμετέχουν οἱ εργαίως προπληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1912. Τὰ Δώρα, διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἐκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θά εἶνε ὅμοια μετὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ἑ. ἑ. ἢ ὁποῖα ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 48ον φύλλον.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ, ὅτι εἰς τοὺς ἔγγραφόμενους ἢ ἀνανεοῦντας τὴν συνδρομὴν των μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου, οἱ Τίμοι τῶν ἐτῶν 1899—1905, τιμώμενοι δε. 7 ἕκαστος, και οἱ τῶν ἐτῶν 1906—1912, τιμώμενοι δε. 8, παρέχονται ἑξαετηρικῶς ἀντὶ δε. τεσσάρων (4) ἕκαστος. Τὸ πρόνομον τοῦτο λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας και υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription rates and publication info. Includes columns for 'Εσωτερικοῦ' and 'Ἐξωτερικοῦ' rates, and publication details for 1912.

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΝΔΡΕΪ ΒΑΛΔΕΣ]

ΚΕΦΑΛΛΙΟΝ ΜΓ' (Συνέχεια)

Με την δικιαν αυτην τιμωριαν, οι αγαθοι χωρικοι της Ροχέττης ανεκουρσθησαν ως απο βαρος μεγαλον. Αγαπουσαν τωσον πολυ την οικογενειαν Ριονσαι, δον εμπισουσαν εκεινους που ειχον επιβουλευθη την ευτυχιαν της.

Τωρα όμως η ευτυχία αυτή ήτο πλήρης. Νέα περίοδος γαλήνης κ' ευμερίας ήρχιζε δι' όλους, προπάντων δια τους γονείς, τους τωσον σκληρως δοκιμασθέντας.

Εἰς τὴν ὠραίαν ζωὴν ποῦ τοὺς ἔκαμναν τὰ δύο των παιδιὰ, με τὴν εὐφύιαν των και τὴν δραστηριότητά των, ο κ. και η κυρία Ριονσαι ἐλησμοναῦσαν τὰς πικρίας τοῦ παρελθόντος και, ἀναγεννημένοι, ἄλλοι ἄνθρωποι πλέον, ἠτένιζαν πρὸς τὸ μέλλον με χαρὰν κ' ἐμπιστοσύνην.

Μίαν ἡμέραν, ὁ ταχυδρόμος τοῖς ἔφερε τὴν εἰδησιν, ὅτι ὁ δοῦξ Ριονσαι ἀπέθανεν ἀιφνιδίως χωρὶς νόφιση διαθήκην. Ἡ κολοσσιαία περιουσία του, τὰ κτήματά του, οἱ πύργοι του, περιήρχοντο, μαζί με τὸν τίτλον του, εἰς τὸν μαρκήσιον Ριονσαι. Ὅλοι ἐκυττάχθησαν με κάποιαν στενοχωριαν, ὡς εἴαν ἢ λαμπρὰ αὐτὴ κληρονομία τοῖς ἔδιδε βάρος.

— Ἡμεθα τόσο καλά ἔτσι! εψιθύρισεν ἡ Καμίλλη. Ἐν τούτοις ἡ μαρκησία ἀνέκραξε: — Τί ευτυχία να ξαναγυρισωμε στο Κουρ - λα - Ρέν! — Τότε ἄς χαρῶμεν ὅλοι,

ἀγαπητοί μου, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, διότι δέν εἰμποροῦμεν βέβαια να κλαῦσωμεν τὸν γέροντα αὐτὸν ἐγωῖσθῆν, ὁ ὁποῖος ποτὲ δέν ἠθοῖζθη τὴν παραμικρὰν στοργὴν δι' ἡμᾶς και τὸν ὁποῖον κληρονομοῦμεν, ἐπειθὴ δέν ἐπρόφθασε να μᾶς κληρονομήσῃ ἐκεῖνος... Τους ἐγωῖστάς, βλέπετε, δέν τους λυπῶνται οὔτε οἱ κληρονόμοι των!...

Τους ἐγωῖστάς, βλέπετε, δέν τους λυπῶνται οὔτε οἱ κληρονόμοι των!...

Τρεῖς παλαιοὶ φίλοι. Ὁ θάνατος τοῦ θεῖου του ἔκαμνε τὸν κύριον Ριονσαι δοῦκα και κύριον τοῦ πύργου Ριονσαι, θαυμασίως οἰκοδομηῆς τῆς ἐποχῆς Λουδοβικου ΙΓ', ἐκ τῶν ὠραιοτέρων τῆς Γαλλίας, με λαμπρὰ γύρω δάση κ' εὐφορωτάτας γαίαις, ἐκτάσεως ἐν ὄλω ἐνενακοσίων ἑκατῶν. Τὸ ἀπέραντον τοῦτο κτῆμα ἐκαλλιέργουν δεκαπέντε ἐνοικιασταί.

Ἐκτὸς τοῦ οικογενειακοῦ πύργου, τρεῖς ἄλλαι ἐπαύσεις με τὰς γαίαις των ἦσαν ἐνοικιασμένα με προθεσίαν. Ἐπειτα, εἰς τὸ Παρίσι, δέκα περίπου μεγάλαί οἰκίαι, εἰς τὰς πλουσιωτέρας συνοικίας, ἀπέφερον εἰσοδήματα μέγα και ἀσφαλές, τὸ ὁποῖον κῆζανεν ἀπὸ μετοχὰς και ὀμολογίας τῶν καλλιτέρων Τραπεζῶν. Τέλος τὴν δουκικὴν περιουσίαν συνεπλήρουν ἐν λαμπρὸν βρῖκιον, ταχυπλουν, δια τὰ μακρὰ ταξείδια, και ἐν κομψὸν θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιον δια τὰς ἐκδρομάς. Διότι ὁ δοῦξ ἀγαποῦσε πολὺ να ταξείδευῃ.

— Μπαμπά, ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος, ὅταν ἔμαθες τὴν τελευταίαν αὐτὴν λεπτομέρειαν, σὰς ζητῶ τὴν κυβέρνησιν τῆς θαλαμηγού και τὴν ἀδειαν να φέρω τοὺς τρεῖς νοῦτας μου.

— Μετὰ χαρὰς σου, καπετάνιο μου! ἀπεκρίθη γελῶν ὁ νέος δοῦξ και ἀπομιμούμενος τὸ λεκτικὸν τοῦ Καργκαστού.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, μπαμπά. Θα ἔχωμεν ὡς ὑποπλοίαρχον ἕνα λαμπρὸν ναυτικὸν και αὐτὸ θά μᾶς ἐπιτρέπῃ να κάμνωμεν θαυμάσια θαλασσιὰ ταξείδια.

— Βεβαίωτατα.

— Ἄν ἠθέλατε μάλιστα, μπορούσαμε μεις οἱ τρεῖς... ἀλλὰ ὄχι, θά ἦταν πολὺ...

— Τι; πές το γρήγορα!
 — Νά, αν ήθελατε να πάμε στο Βου-
 ενός Άδρες, να ιδούμε τους αγαπητούς
 μας φίλους Ζολλιέ.
 — Η ιδέα σου είνε λαμπρά και θα
 πάμε όλοι με την Σφίγγα, κυβερνωμένη
 από τον «καπετάνιο μου», με την βοή-
 θειαν των τριών ναυτών του! έπεδοκι-
 μασε φαεινός ο κ. Ριονσαί. Άλλά πού
 θα τους εύρης;
 — Εύκολώτατον. Θα γράψω εις τον
 έφοπλιστήν του «Μιστράλ». Θα είνε τώρα
 εις την Μασσαλίαν και δεν θάρησούν να
 έλθουν έδω.
 Πραγματικώς, μόλις έγκατεστάθησαν
 εις το Παρίσι, εις το μεγαλοπρεπές μέ-
 γαρον του Κούρ - λά - Ρέν, από το όποιον

«Βλέπεις τώρα πώς μας δέχτηκε ο καπετάνιος μας;»
 (Σελ. 438, στ. 6')

έβλεπαν τον Σηκουάνα, και την Σφίγγα,
 δεμένη εις την προκυμαίαν και θυμα-
 μαζομένη δια την κομψότητά της από
 τους Παρινούς, — ή ευχάριστος έκπλη-
 ξις τους ήλθε.
 Μίαν ημέραν, ένας υπρέτης με την
 οικοστολήν του δουκός, όρθιος παρά το
 θυρωρείον, είδε να στέκονται εμπρός
 του τρεις άνθρωποι, από εκείνους που
 δεν συνήθιζε βέβαια να βλέπη εις την
 άριστοκρατικήν κατοικίαν.
 — Έδω είνε, παρακαλούμε, του κυ-
 ρίου Ριονσαί; (*) τον ήρώτησεν ο πρώ-
 τος, βγάξων τον σκυφόν του.
 — Μάλιστα, έδω είνε και τι τον θέ-
 λετε;
 — Θέλουμε να ιδούμε τον κύριο Πέ-
 τρο, τον καπετάνιο μας, άπεκρίθη ο
 Καρχηασού.
 — Δεν ξέρω αν θα σάς δεχθή, είνεν ο

υπρέτης με ύφος μισο-είρωνικών και
 μισο-περφορητικών.
 Ο Καρχηασού ήρχισε να γελά κυ-
 τάζων τους συντρόφους του.
 — Πώς σάς φαίνεται του λόγου του;
 τους είπε' δεν ξέρει αν θα μ'ας δεχθή ο
 καπετάνιος μας. Κά, χά, χά, τι άστείο!
 — Πήγαινε, παιδί μου, γρήγορα να
 τον ειδοποιήσης, είνεν ο Κερλός, γε-
 λών και αυτός με την καρδιά του, και θα
 ιδής αν μ'ας δεχθή ή όχι!
 Περιέργως να μάθη τι συμβαίνει, ο υπη-
 ρέτης δεν άργησε να διαβιβάση την πα-
 ραγγελίαν εις τον θαλαμηπόλον του
 Πέτρου, ο όποιος, χωρίς να περιμένη
 να του φέρουν τους ναύτας του, έτρεξε
 κάτω χοροπηδών εις την σκάλαν και φω-
 νάζων με χαράν:
 — Καλώς τους φίλους
 μου! Καρχηασού μου!
 Κερλός μου! Λεκέν μου!
 Ήλθατε τέλος πάντων;
 Ά, πόσο χαίρομαι! Ά,
 καλοί μου φίλοι!...
 Κ' έσφιγγε τας χον-
 δράς, τραχιείας των χει-
 ρας, εν ώ ο Καρχηασ-
 ού, θριαμβευτής, έλεγεν
 εις τον κατάπληκτον ύ-
 πηρέην:
 — Τι του έλεγα; Ξ;
 Βλέπεις τώρα πώς μ'ας
 δέχτηκε ο καπετάνιος
 μας;
 — Πώς; ο Γιάννης
 υπέθεσε πώς δεν θα σ'ας
 δεχόμενος; ήρώτησεν ο
 Πέτρος.
 — Η αλήθεια είνε
 πώς δεν έχουμε «ένδυμα
 γάμου», παρετήρησεν ο
 Λεκέν, ακολουθών με τους
 δύο άλλους τον νέον. Τα

μου ρά μας δεν είνε βέβαια για τέτοιον
 παλάτι!...
 Ο Πέτρος, διά μέσου λαμπρών αι-
 θουσών, τους ώδήγησεν εις το διαμέρισμα
 τής δουκίσσης.
 — Μαμά, τής είπε, σ'ας παρου-
 σιάζω τους τρεις μου ναύτας, που τους
 γνωρίζετε από τας διηγήσεις μου. Να
 ο Καρχηασού, ο πιό εύθυμος τής πα-
 ρείας, ο Κερλός, ο πιό φρόνιμος, και ο
 Λεκέν, ο πιό μελαγχολικός. Μα γιατί
 λοιπόν είσαι έτσι μελαγχολικός, αγα-
 πητέ μου Λεκέν;
 — Γιατί έχασα τη γυναίκα μου όκτώ
 'μέρες πριν επιβιβασθώ στην Ωβέρνη,
 κι' ακόμα δεν κατώρθωσα να παρηγο-
 ρηθώ, άπεκρίθη ο δυστυχής άνθρωπος.
 — Σ'ας έννοώ, κύριε, είνεν ή δου-
 κίσσα με συγκίνησιν' να χωρίζεται κανείς
 διαπαντός από τους λατρευτούς του, είνε
 δυστύχημα άκαταμέτρητον!
 — Άλήθεια, κυρά μου, έτσι είνε!

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 430.

άνεκραξεν ο Λεκέν' σεις όμως τα λέτε
 πολύ καλλίτερον από μένα.
 — Έπιτρέπετε, μαμά, να έγκατα-
 στήσω τους ναύτας μου επάνω, εις τα
 δωμάτια των, ως να κενωθούν αι θέσεις
 των εις το πλοίον;
 — Βεβαίωτατα. Πηγαινετε, φίλοι μου,
 τώρα με τον Πέτρο και θα σ'ας ξαναϊδω.
 — Όχι τους ώδηγήσω εκεί να ιδούν
 την Σφίγγα τους και θα χιρίσωμε για
 το γεύμα.
 Έξήλθον, χαίρειθέσαντες άδειξίως, —
 πράγμα το όποιον έφερον επίεικτες μει-
 διαμα εις τα χείλη τής κυρίας Ριονσαί.
 Ο Πέτρος τους άνέβασεν εις το δεύ-
 τερον πάτωμα, τους άνοιξε τρία ώραία
 δωμάτια συγκεινωμένα και τους είπεν:
 — Έδω θα είσθε σάν στο σπίτι σας,
 έως ότου φύγουν από την Σφίγγα οι
 ναύται, τους όποιους θαντικαταστήσετε.
 — Ά, είνε πάρα πολύ πλούσια τα
 πράγματα για μ'ας έδω-μέσα! είνεν
 ο Κερλός' ποτέ δε θα τολμήσωμε να
 ξαπλωθώμε σε τέτοια κρεβάτια. Δεν
 μ'ας βάλετε, καλλίτερα, στην άποθήκη
 στο υπόγειο, στη σφίττα;..
 — Καθόλου! διεκρίψεν ο Πέτρος γε-
 λών. Τώρα που είδατε τα δωμάτια σας,
 πάμε να σ'ας δείξω το μπρίκι και τη θα-
 λαμηγό.
 — Είνε στο Παρίσι; άνεκραξεν ο
 Καρχηασού.
 — Ναι, ή Σφίγγ' δεν έχει μεγάλο
 βύθισμα και έτσι μπορέσαμε να την φέ-
 ρουμε ως έδω. Προς το παρόν, βλέπετε,
 είμαστε ναυτικοί του γλυκού νερού, ως
 που να φύγωμε για το Βουένος Άδρες.
 — Και τότε με το καλό, καπετά-
 νιο μου;
 — Σ' ένα μήνα.
 («Επεται το τέλος»)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΨΕΥΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΗΡΟΣ

Μία φορά κ' έναν καιρό
 Ψεύτης λέει σε πονηρό:
 — Φιλαράκο μου, δεν είδα,
 Ψες το δείλι, λαχανίδα
 Σάν... πλατάνι, και μίαν άλλη
 Λίγο άκόμη... πιό μεγάλη;
 — Μπρέ, κ' έγώ, μεσ' στο λειβάδι,
 Με φανάρια στο σκοτάδι,
 Να δουλεύουνε χιλιάδες,
 Νιοί και γέροι τσουκαλάδες,
 Και να πλάθουνε τσουκάλα,
 Πιό μεγάλη άπ' τα μεγάλα
 Τής Αθήνας μας παλάτια,
 Με τρακέσια σκαλοπάτια;
 — Πω πώ, ψέμμα! και τί τάχα
 Θα την κάνουμε, βρέ χάχα;
 — Με μιάς λίμνης το νερό,
 Θενά βράσωμε, θαρρώ,
 Μιά άπ' τις δυό σου λαχανίδες,
 Που... μήτ' όνειρο δεν είδες!»
 (Λαϊκόν) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1913

ΞΕΣΠΑΘΜΑ ονομάζομεν εις τον
 κύκλον μας την διά των ενεργειών των
 φίλων μας, έγγραφην νέων συνδρομητών
 ή αγοραστών. Εκείνος που έγγράφει ένα
 άλλον, κάμνει πρώτα καλόν προς τον
 έγγραφόμενον, διότι τον κάμνει να γνω-
 ρισή και ναπολαύση την παντοειδή ωφέ-
 λειαν του περιοδικού μας. Δεύτερον κά-
 μνει καλόν προς την Διάπλασιν, διότι
 συντελεί εις την αύξησιν τής κυκλοφορίας της. Τρίτον κάμνει
 καλόν προς τον εαυτόν του, διότι γίνεται άξιος των τιμών και
 των αμοιβών του Διαγωνισμού. Τέταρτον κάμνει καλόν προς
 όλους εν γένει, διότι σκοπός του Ξεσπαθώματος είνε πάντοτε
 ή βελτίωσις του περιοδικού μας, το δε περιοδικόν μας άπευθύ-
 νεται προς όλους τους Έλληνοπαίδας.
 Ποιος, εάν συλλογισθή και σταθμισή τάνωτέρω, δεν θα θε-
 λήσῃ να ξεσπαθήσῃ και δεν θα καταβάλῃ π'ασαν ενέργειαν προς
 έγγραφην νέων συνδρομητών; Δεν χρειάζεται τίποσά παρά να
 διαβάσῃ με μεγάλην προσοχήν τους όρους του Διαγωνισμού:

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 13^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

Α'. — Ο διαγωνισμός του Ξεσπαθώματος είνε ετήσιος. θα λήξη
 την 30 Σεπτεμβρίου 1913 και θα περιλάβῃ όλους όσους μέχρι τής ημέ-
 ρας εκείνης θα έχουν πωλήσῃ φυλλάδια του 35ου έτους, ή έγγραφή
 νέου σ συνδρομητάς ετησίους, εξαμήνους ή τριμήνους.
 Β'. — Οι έγγραφόντες νέου σ συνδρομητάς θα λογαριάζονται ως
 διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, όσα θα σταλούν εν όλω προς τους ύπ' αὐ-
 τών έγγραφέντας συνδρομητάς μέχρι τής λήξεως τής συνδρομῆς των.
 (Δηλαδή ο έγγραφών ετήσιον συνδρομητήν, υποτίθεται ότι έπώλησε
 52 φύλλα, ο έγγραφών εξαμήνον, 26 φύλλα, ο έγγραφών τριμήνον, 13
 φύλλα, δύο συνδρομητάς ετησίους, 104 φύλλα, κτλ.) Επί τῆ βάσει
 ταύτη τα βραβεία θάπονεμηθουν ως εξής:

Βραβείον πρώτης τάξεως

Το βραβείον τούτο θάπονεμηθῆ προς πάντας όσους μέχρι τής 30 Σε-
 πτεμβρίου 1913 θα έχουν διαθέσῃ, (είτε με αγοραστάς, είτε με συνδρο-
 μητάς, είτε και με τα δύο), 530 φύλλα και άνω, δηλαδή φύλλα ά-
 ναλογούντα προς ετήσιās συνδρομās περισοτέρας των δέκα. Όλων
 τούτων θα δημοσιευθῆ εις την «Διάπλασιν» ή εικόν, ο δε διαθέσας
 τα περισσότερα φύλλα θ' ανακηρυχθῆ Κορυφαίος και ή εικόν του
 θα δημοσιευθῆ εν τῷ μέσω του συμπλέγματος των άλλων εις μεγαλύ-
 τερον σχήμα. (Άν εις τον Διαγωνισμόν τούτον λάβουν μέρος και μι-
 κροί σύλλογοι ή ομάδες συνδρομητών από κοινού ενεργούντων, τότε
 θάανακηρυχθῆ χωριστά και Κορυφαίος των Ομάδων).
 Είς τους τυγόντας πρώτης τάξεως βραβείου, πλην τής δημοσιεύσεως
 των εικόνων των, θα σταλούν ως δώρον βιβλία, εκ των υπό του γρα-
 φείου μου εκδοδεόμενων κατ' έκλογήν του βραβευθέντος. (ήτοι μόνον τό-
 μοι Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης, ή συνδρομή Διαπλάσεως του έπιόν-
 τος έτους, αλλά τίποτε άλλο εκτός αυτών). Η αξία των βιβλίων τού-
 των θα είνε ανάλογος προς το ποσόν των φύλλων, τα όποια διαθέσεν
 έκαστος. Καί ο μὲν Κορυφαίος θα υπολογισῆ 30 λεπτά δι' έκάστην δε-
 καδά φύλλον, ο δε λοιποί τῆς τάξεως ταύτης λεπτά 25. Παραδείγματός
 χάριν, ο διαθέσας 1500 φύλλα αν είνε Κορυφαίος, θα παραγγείλῃ
 βιβλία αξίας φράγκων 45 (150x30) αν δε είνε από τους άλλους, φρ.
 37.50 (150x25). Ίδε και την κατωτέρω Σπουδαίαν Αήλωσιν.

Βραβείον Δευτέρας Τάξεως:

Η τάξις αύτη θα περιλάβῃ εκείνους, οι όποιοί μέχρι τής 30 Σε-
 πτεμβρίου 1913 θα έχουν διαθέσῃ από 52 έως 520 φύλλα, δηλαδή
 φύλλα αναλογούντα προς μίαν έως δέκα συνδρομās.
 Εκ τούτων θα βραβευθουν και θα δημοσιευθῆ ή εικόν των, οι εικο-
 σιπέντε πρώτοι, κατά σειράν, οι όποιοί θα έχουν διαθέσῃ τα περισσό-
 τερα. Εάν δε συμπέσῃ ο εικοστός πέμπτος να έχῃ διαθέσῃ τον αυτόν
 συμπεριληφθόν και αυτοί εις το Δεύτερον βραβείον και θα δημοσιευθῆ
 ή εικόν και όλων τούτων, όσοιδήποτε και αν είνε.
 Καί προς τούτους θα σταλούν βιβλία κατ' έκλογήν των, εκ των
 υπό του γραφείου μου εκδοδεόμενων, με μόνην τήν διαφοράν, ότι ο μὲν
 πρώτος τῆς τάξεως θα υπολογισῆ 25 λεπτά δι' έκάστην δεκάδα φύλλον,
 οι δε άλλοι λεπτά 20. Ίδε και την κατωτέρω Σπουδαίαν Αήλωσιν.

Επαινος:

Επαινος θα άπονεμηθῆ προς πάντας τους λοιπούς, και θα τοις στα-
 λουν ως δώρον βιβλία κατ' έκλογήν των, εκ των υπό του γραφείου
 μου εκδοδεόμενων, αξίας 15 λεπτών δι' έκάστην δεκάδα φύλλον.

Σπουδαία Αήλωσις:

Τα άνωτερα βραβεία ισχύουν μόνον δια τους έγγραφόντας συνδρο-
 μητάς. Οι Πράκτορες, ήτοι οι διαθέτοντες φύλλα εις αγοραστάς λαμ-
 βάνουν μόνον τα 2/3 του βραβείου, ήτοι οι διαθέτοντες φύλλα όχι
 προς 20, αλλά μόνον προς 10 ή 15 λεπτά. (Παραδείγματός χάριν, αν
 ο Κορυφαίος ο διαθέσας 1500 φύλλα, διαθέσῃ τα 500 εις συνδρομητάς
 και τα 1000 εις αγοραστάς, δεν θα λάβῃ βιβλία αξίας 45 φρ. αλλά
 μόνον 35.—ήτοι φρ. 15 δια τα 500 φύλλα των συνδρομητών και 20 φρ.
 δια τα 1000 φύλλα των αγοραστών.— αν δε διαθέσῃ και τα 1500 φύλ-
 λα εις αγοραστάς, θα λάβῃ βιβλία 30 φρ. μόνον. Το αυτό ισχύει και
 δι' όλους τους άλλους βραβευθέντας ή παινευθέντας.)

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

- 1.— Εκτός των ετήσιων συνδρομητών, δύναται τις να έγγραφή και
 εξαμήνους (άντι φρ. 4,50 δια το Έσωτερικόν, και φρ. χρ. 5,50 δια
 το Έξωτερικόν), καθώς και συνδρομητάς τριμήνους (άντι φρ. 2,50
 δια το Έσωτερικόν και φράγκων 3 δια το Έξωτερικόν). Π'ασα παραγ-
 γελία πρέπει να συνοδεύεται άπαραίτητως υπό του αντίτιμου.
- 2.— Εφ' όσον έγγράφῃ τις συνδρομητάς, πρέπει να στέλλῃ εκά-
 στοτε τας διευθύνσεις των και το αντίτιμον τῆς συνδρομῆς των άνευ
 άναβολῆς, χωρίς δηλαδή να περιμένη να έγγραφή και άλλους δια να
 τους στείλῃ όλους μαζί.
- 3.— Έγγραφή νέου συνδρομητού, δια να λογαριασθῆ ως ξεσπαθώμα,
 πρέπει ο έγγραφών αυτών να έχῃ ήδη πληρωσῃ την συνδρομήν
 του δια το ίδιον έτος. Δεν είνε όμως ανάγκη να έχῃ και ψευδιώ-
 νυμον.
- 4.— Αι έγγραφα των άπόρων λογαριάζονται εις το Ξεσπαθώμα
 επίσης θεωρεῖται ως ξεσπαθώμα του εμβάζοντος το αντίτιμον συν-
 δρομητού και ή εντός του ίδιου έτους αναένωσις τριμήνου ή εξαμή-
 νου συνδρομητού, έγγραφέντος το πρώτον είτε ύπ'
 αυτού είτε ύπ' άλλου. (Η άπ' εὐθείας όμως αναένωσις των τριμήνων
 και εξαμήνων δεν λογαριάζεται εις το ξεσπαθώμα).
- 5.— Είς τας κληρώσεις των Δώρων τῆς Διαπλάσεως θα λάβουν μέ-
 ρος και οι νέοι συνδρομηταί, οι έγγραφόμενοι δια του Ξεσπαθώματος,
 κατά τους όρους του Λαχείου.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

- 1.— Πράκτωρ τῆς «Διαπλάσεως» δύναται να γίνῃ π'ας συνδρομη-
 τῆς, αναλαμβάνων πώλησιν φυλλαδίων, ήτοι εύρισκων αγοραστάς.
 - 2.— Έκαστον φύλλον τιμάται δια τους αγοραστάς των Πρακτόρων
 10 λεπτά εις το Έσωτερικόν και 15 λεπτά εις το Έξωτερικόν.
 - 3.— Τα φύλλα στέλλονται προς τους Πράκτορας, οι όποιοί φροντί-
 ζουν να εισπράττουν το αντίτιμον και να μου το στέλλουν. Φύλλον
 άπ' εὐθείας προς αγοραστήν δεν στέλλεται.
 - 4.— Ο αγοραστής οὐδέν δικαίωμα συνδρομητού χαιρει. Ουτε
 ψευδιώνυμον δηλαδή εμπορῆν να έχῃ επί πληρωμῆ, ουτε εις τους Δια-
 γωνισμούς να λαμβάνῃ μέρος.
 - 5.— Χάριν εύκολίας, στέλλω προς τους Πράκτορας επί πιστώσει
 φύλλα ενός μόνου μηνός. Άλλ' αν εις το τέλος του μηνός δεν μου
 στείλουν το αντίτιμον, παύω την περαιτέρω αποστολήν άνευ ειδοποι-
 ήσεως, και ουτε τους συμπεριλαμβάω εις τον Διαγωνισμόν αν δεν έ-
 σοφλήσουν το χρέος των, με το δικαίωμα να δημοσιεύσω και τα όνό-
 ματά των.— Η πιστώσις του μηνός αρχίζει από την ημέραν τῆς σχε-
 τικής παραγγελίας των. Δηλαδή, αν ζητήσουν παραγούμενα φύλλα
 δια τους αγοραστάς των, όφείλουν να έμβάσωμε μαζί με την παραγγε-
 λίαν και το αντίτιμον, άλλως δεν στέλλονται.
- Κανών γενικός:**— Απαγορεύεται π'ασα μεταβίβασις και μεταγραφή
 Ξεσπαθώματος. Αιτήσεις συνδρομητών ή Συλλόγων περί μεταγραφῆς
 Ξεσπαθώματος, γενομένου ύπ' άλλου οιοδήποτε και έγγραφέντος ήδη
 εις τα βιβλία μας επ' όνόματι του, οὐδέως λαμβάνονται ύπ' όψει. Οι
 έγγραφόντες επόμενης συνδρομητάς εν όνόματι Συλλόγου, όφείλουν
 να το δηλώνουν εκάστοτε συγχρόνως με την παραγγελίαν των.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

Ο Σκαφάλης άπόρησε λίγο πώς ή Μαριόλα έτοιμάσθηκε να έξομολογηθή της άμαρτίες των άλλων' αλλά δεν είπε τίποτε και ή θειά του έξακολούθησε:

— Όχι πώς έχω την άξιωση να είμαι καλλίτερη από καθένα, αλλά είνα κάτι που με κάνει να μετανοώ πολύ. Όταν έγείναμε σύντροφοι με τον Άρπάχτρα, συναντήσαμε μια μέρα μια φοράδα μ' ένα μικρό πουλάρι παχουλό.

«Πήγαν να τη ρωτήσης πόσο θέλει για το πουλάρι της», μου λέει ο Άρπάχτρας. Έγώ έπηγα και μου άποκρίθηκε: «Η τιμή είνε γραμμένη από κάτω από το πισινό μου παπούτσι». Γι' αυτό έπέστρεψα και είπα στον Άρπάχτρα να πάη να κυτάξει.

τηθείότητα, ώστε ο Βασιλιάς δεν εύρηκε πιά τίποτε να πη και όλοι οι άλλοι άποστομώθηκαν τόσο πολύ, ώστε όταν ο Βασιλιάς τους παρεκάλεσε να πουν τα παράνομά τους, κανείς δεν έτόλμησε.

— Ναι, είπεν ή Μαριόλα, αυτό γίνεται πάντα. Δεν τώχουν για τίποτε να λένε ένα σωρό άναίδη ψέματα από πίσω μου' μόλις όμως πορευσιασθώ και ζητήσω ν' ανακριθώ, σπαίνουν και δεν λένε τίποτε. Όσο για τον Τριμεύλα, τον είδα με τα μάτια μου πού έφυγε με το Μπεμπέκο. Αυτός τον έσκότωσε στο δρόμο, και τώρα θέλει να γλυτώση αυτός και να ρίψη σέμενα το φονικό. «Κυτάξτε πώς φαίνεται από το μούτρο του πώς είνε κακούργος! είπε, και έδειξε με το δάκτυλό της τον κατομοίρη

το Μπεμπέκο που έστέκετο ανάμεσα στην άρλούδα και το λύκο, βυθός από τη φρίκη του και τρέμων από το θυμό του γι' αυτή την τρομερό συκοφαντία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Την προηγούμενη νύκτα, πριν να γίνει αυτή ή περίεργη μονομαχία, ή Μαριόλα έπηγε να ιδη μια γριά μαϊμού, που κατοικούσε μέσα στο παλάτι, για να τη συμβουλευθή τί έπρεπε να κάνει επειδή ήσαν και ή μια και ή άλλη πονηρές και πολύ στενές φιλενάδες.

— Το ύπεθετα πώς θά έρχόσουν, είπεν ή μαϊμού, και τα έτοιμάσα όλα από πριν. Πρώτα πρώτα θά πάς να ξυρσθής καλά-καλά, από το κεφάλι μέχρι τα πόδια τόσο, ώστε να μη μείνη ούτε μια τρίχα,

που να μπορέση να την πιάση ο Λύκος. Η Μαϊμού έστειλε κι έφώναζεν ένα μπαμπέρη, ο όποιος έξύρισε την Άλεπού από την άκρη της μύτης έως την άκρη της ουράς.

— Τώρα, είπε, θά σε άλειψουμε λάδι με τάνυχια του, να ξεγλυστρήσουν. Η ουρά σου φαίνεται πολύ σκληρή και πολύ γυαλιστερή επειδή ξυρίσθηκαν ή τρίχες της' θά τη λαδώσουμε τήντελευταία στιγμή μόλις πρόκειται ναρχίση ή μονομαχία. Έσύ τότε θά τη σύρεις μέσα στη σκόνη όσο να πασαλειφθή ολόκληρη με ένα πυκνό στρώμα και τότε θά κυπήσεις δυνατά εμπρός στα μάτια του Άρπάχτρα, ώστε να μην μπορή να βλέπη τί κάνει.

Και ή Μαριόλα έγέλασε κοροϊδαυτικά.

Όταν οι δύο έχθροι έμπήκαν στην παλαιστρα, ένα δυνατό γέλιο έξέσπασε καθώς έφάνη ή Μαριόλα.

— Γελάτε όσο θέλετε, είπε μέσα της ή Άλεπού. Έκείνος που θά κερδίση, θά γελάση τελευταίος.

Ό Άρπάχτρας έχυθη έπάνω στον έχθρό του με το στόμα ανοικτό, αλλά ή Μαριόλα έπήδησε γρήγορα σ' οπλάι σέρονοντας την ουρά της μέσα στη σκόνη, και τη στιγμή που ξαναωρμούσε έκτύπησε το μεύρο του με την ουρά της.

(Έπεται το τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΑΘΗΝΑ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Αγαπητοί μου, **Ο**ΙΣ το μωσαϊκό των στολών που παρουσιάζουν αυτήν την έπεσχήν οι δρόμοι των Αθηνών — στρατιώται, ναύται, άντόρται, γαριβαλδικοί, δόκιμοι, ευέλπιδες, ό,τι θέλετε, — κινεί την προσοχήν μια έξόχως κομψή και χαρίεσσα στολή, ή όποια είνε μάλλον άθλητική παρά στρατιωτική. Την φορούν παιδιά και έφηβοι, και άποτελείται από κοντήν και πλατύ πανταλονάκι, βλιόζαν χρώματος χυλι άνοικτού, λαιμοδέτην, ή μάλλον μανδηλι κυανού, ζώνην δερμαίνην, πλατύ γυρον καπελλάκι μαλακόν και κάλτσες έως τα γόνατα, μούρες ή καφέ. Ίδιατερον χαρακτηριστικόν της στολής αυτής είνε ότι άφίνει γυμνόν μικρόν μέρος του μηρού, από εκεί που τελειώνει ή στενή κάλτσα έως εκεί που άρχίζει το πλατύ πανταλόνι. Χειμώνα καιρόν, μήπως τα παιδιά αυτά κρυώνουν; Δεν τό πιστεύω, διότι ποτέ δεν στέκονται, αιώνως τρέχουν. Τα βλέπετε άλλα με ποδήγατον

και με μίαν πέτσινη σάνκκαν χρεμασμένη από τον ώμον' άλλα με στρατιωτικά άμάξια ή αυτοκίνητα, και άλλα πεζή να περουν, να φεύγουν, να χάνονται σαν άστραπή. Είνε, αγαπητοί μου, οι μικροί μας πρόσκοποι, οι περίφημοι σκάουτ-μπούς, το Σώμα, το όποϊον έσχηματίσθη από παιδιά των καλλιτέρων άθηναικόν οικογενειών υπό την έδηγίαν και άρχηγίαν των άξιοματικόν Μελά και Πασπάτη.

Όταν άρχισεν ο πόλεμος, πολλοί έλεγαν: Οι σκάουτ-μπούς, δια τας όποιους έγινε τόσο θόρυβος, δεν θά κάμουν τίποτε τώρα; — Άλλά τί να έκαμναν τόσον νέα παιδιά; Να επήγαιναν να πολεμήσουν; Όχι βέβαια. Νάκλουθούσαν τον στρατόν, ως βοηθητικοί; Και αυτό θά ήτον βρδυ δια την ήλικίαν των. Και όμως κάτι έπρεπε να κάμουν και αυτοί δια την πατρίδα. Η φιλοπαρία, ή φιλαυμία τους το επέβαλλε... Και το ήδρυν: Προσεφέρθησαν να υπηρετήσουν ως άγγελιαφόροι εις διαφόρους στρατιωτικας υπηρεσίας, να αντικαταστήσουν δηλαδή τους τακτικούς στρατιώτας, οι όποιοι έφυγαν δια να πολεμήσουν. Η προσφορά των έγινε δεκτή ευγνωμόνως και έτσι οι νεαροί μας πρόσκοποι υπηρετούν ως άγγελιαφόροι εις τα Στρατιωτικά Ύπουργεία, εις τον Έρυθρόν Σταυρόν, εις το Γενικόν Έπιτελείον, εις τας διλοχιίας των Νοσοκόμων, εις το Γενικόν Ταμείον του Στρατού, εις το Λύκειον των Έλληνίδων

(δια την υπηρεσίαν της περιθάλψεως των άπόρων έπιστράτων,) εις τον Ίατρικόν Σύνλογον, εις την Νομαρχίαν, πάντοτε τέλος όπου τους έχρειάσθησαν. Οι προϊστάμενοί των είνε κατενθουσιασμένοι με τον ζήλον και την προθυμίαν, περιττόν δε να το προσθέσω, και με την νοημοσύνην, με την όποιαν εκτελούν τας διατάγας των. Φαντασθήτε, ότι πολλοί από αυτούς έξακολουθεούν να μαθήματά των εις τα Σχολεία ή εις τα Ύδεια και πάλιν εύρίσκουν καιρόν να υπηρετούν ως σκάουτ την πατρίδα.

Διότι την πατρίδα βέβαια υπηρετούν. Και αι υπηρεσίες των είνε τόσον πολύτιμοι, όσον οχεδόν κ' εκείνων που έπήγαν εις τον πόλεμον. Έν καιρώ πολέμου, βλέπετε, ή πατρίς δεν χρειάζεται μόνον πολεμιστάς. Ύπάρχουν τόσαι άλλοι υπηρεσίαι, του πολέμου και αυτές, που άπαιτούν ανθρώπους, — χέρια δια γράψιμον, πόδια δια τρέξιμον και κεφάλι δια κάποιαν φροντίδα και σκέψιν! Αυτά είχυν και αυτά προσφέρουν οι σκάουτ-μπούς των Αθηνών. Είνε δια τουτο πολύ άξιόπαινοι' και εκείνοι που έφώναζαν, ότι δεν κάμουν τίποτε άλλο από επίδειξιν, τώρα έβουδάρθησαν. Οι σκάουτ κάμουν πολλά. Και με τον καιρόν, όταν το Σώμα των θναπτυχθών και θα γυμνασθών καλλίτερα, εις μίαν περίστασιν ως την σημερινήν, θά κάμουν περισσότερα.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Προκατακλυσμιατον ζώον

Το τέρας αυτό ήτο είδος άρκτου, γιγαντιαίων διαστάσεων, και έκαλείτο «Σλόθ». Είχεν ύψος πέντε μέτρων και έξουθεν εις τα δάση της Παταγονίας. Το τέρας, αν και ήρακλείων δυνάμεων, δεν έρέφετο παρά με χόρτα και καρπούς. Σκελετοί Σλόθ εύρίσκονται εις τα Μουσεια.

Το πρώτιστον καθήκον του καλού Συνδρομητού, είνε ή έγκαιρος ανανέωσις της έγγραφής του.

Έβδομαδιαιοι Διαγωνισμοί

α.) Μαγική Εικόνη

Έστάλη υπό του Σημαιοφόρου Έλληνος

Ο κακούργος αυτός έχει και σύντροφον. Άλλά που είνε κρυμμένος; Ύδξτε να τον βρήτε!

β.) Λογοπαίγνιον

Έστάλη υπό της Μελαχροίνης Έλληνοπούλας Παϊών έρος άρνείται;

γ.) Παίγνιον

Έστάλη από το Έσθθό Έλληνοπούλου

ΝΟΣ	ΟΥ	ΟΝ	ΘΟΣ
ΑΚ	ΖΥ	ΚΟ	ΜΙ
ΝΙ	ΖΟΝ	ΡΟΥ	ΟΙ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυτές ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα πέντε ποτών.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Αθήνας, τας Έπαρχιας και το Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλη τας λύσεις εις το γραφείον μας (38, όδός Μιούριπίδου); συνοδεύων την άποστολήν του με μίαν δεκάδραν ή με ένα δεκάλεπτον γαμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θά δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θάποτελεσθών, θά έγγραφωμεν και πάλιν δια κλήρον μερικους λώτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 49ου φύλλου

Βαρκελώνη, Αίλλη, Όξφόρδη, Μεσσήνη.

Ιδού τον Όδηγόν του Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών Συνδρομ. του, Κεφ. Β

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ "ΔΕΝΔΡΑ,, ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βουδά, στην ίδια θέσι πάντοτε, Στέκουν τὰ δένδρ' ασάλευτα στη γη. 'Η μοιρα τάχει· ἐκεί καρφύσει 'Αψυχα μοιάζουν. Μή πιστεύης το! Μή σ' άπατή των δένδρων ή σιγή! Καρδιά ή φύσι τους έχει δώσει.

Γιατί, όταν θερμές δλόχρυσες Τού ήλιου οι άγτίδες τὰ φιλοῦν, Κι 'αύρα γλυκόπνοη τὰ χαιδεύη, Λάμπ' ήδονή στην πράσινη δψι τους, 'Ανεγγαλιάζουν, θαρρείς, γελούν. 'Η άγάπη, ή νεότη τὰ γοητεύει.

Μά όταν τὰ δέρι ή άγέρας άγριος Κι' άπωνα τὸ χαλάζι άπ' τὰ κλαριά Τὰ δλόδροσά τους έσχιζή φύλλα, Τότε τὰ δένδρα σκυθρωπάζουνε Καί στη θλιμμένη τους χλωμή θωριά Χύνεται τρόμος, άνατριχίλα.

Πιά δές, κρυφομιλοῦνε γέροντας Τις ύψηλές κορφές τις λιγερές. Ποιός νά τὸ έέρη τι λένε τάχα! 'Οχι, δέν είν' τὰ δένδρ' άναίσθητα! Θα ίδης πώς νοιώθουνε πίκρες χαρές. Ζήσε σιμά τους λίγο μονάχα.

Κρητικοπούλα (Α' Βραβείον)

Άργά τὸ άμάξι προχωρεῖ στη βραδινή έσοχή. Από ψηλά μεσουρανεῖ ώχρόλευκη ή Σελήη, Βαρύς ο κρότος τῶν τροχῶν στὸ δρόμο άπάνω άντηχεῖ, μέσ στηνόλόγλυκη σιωπή, μέσ στη γλυκειά γαλήνη.

'Η λεύκα ή άργυροπράσινη γέρνει άπαλά κάτι νά ιδη, σάν άσημένια μέσ στὸ φῶς πού χύνει τὸ φεγγάρι. Τὸ πεύκο άναταράζεται βραειά, καί τραγουδεῖ ένα σκόπό, πού άπ' τὸ βορηά, τὸ σφύριγμα έχει πάρει.

Στριβεί τὸ άμάξι, τώρα άργά περνά τή ρεμματιά. 'Ιτιές πανώρηες ήσυχα στις όχθες νανουρίζονται καί τὰ καλάμια έδῶ κι' έκεῖ, με τῆς σελήνης τῆ ματιά, μέσ στὸ νερὸ τοῦ τοταμιού δλόρθα καθρεφτίζονται.

Πιὸ πέρα ο γέρω πλάτανος ἀπλώνει άμέτρητα κλαδιά ὄλο κουφάλες καί φωλιές, κι' ακοίνητος σπαίνει. Χύνουν οι σχοῖνοι οι φουντωτοί, βουβούια μυρουδιά, καθὼς τὸ δρόμο άκολουθούσι πρασινοστολισμένοι.

Τώρα προβάλλου, μάρμαρα, λουλούδια καί σταυροί· τώρα προβάλλει πένθιμο, βουβὸ τὸ κυπαρίσι.

Φείγει τ' άμάξι τρέχοντας τὰ φῶτα τοῦ χωριοῦ ναύρη, περνώντας από τὸ κοιμητηριοῦ τὸ μαύρο έρημοκλήσι.

Τέλλος Άγρας (Β' Βραβείον)

Τὰ δένδρα από τὰ σπλάγγνα της ή γη στὸν κόσμο βγάζει κ' εἶνε παιδιά της ὡμορφα καί πολυαγαπημένα. Αὐτὴ χυμοῦς στὰ φύλλα τους τὰ πράσινα άναιδάζει κι' ὅσο κι' άν μεγαλώνουνε μ' αὐτὴν ζοῦν ένωμένα.

Καί τόση εἶνε ή άγάπη τους πού τρέφουν στη μητέρα πού μόλις άπ' τούς κόλπους της βρεθοῦνε χωρισμένα δέν εἰμποροῦν νά ζήσουνε μονάχα οὔτε μιά μέρα, μ' άπ' τὴν πολλή τή λύπη τους πεθαίνουν μαραμένα!

'Όταν μαζί της βρίσκονται, πόση δέν έχουν χάρι! Στολίζουνε με τ' άνθη τους, μὰ κι' εὐωδίες σκορποῦνε, κι' εἶνε παλάτι τῶν πουλιῶν τὸ κάθε τους κλωνάρι πού κάθονται χαρούμενα καί γλυκοτραγουδοῦνε.

Στὸν κόσμο γενναιοδωρα τὰ δῶρα τους σκορπίζουν κι' ὡς καί σ' αὐτοῦς πού τ' άνθη τους καί τούς καρπούς άρπάζουν, κρυφά μόνο παράπονα τὰ φύλλα ψιθυρίζουν, μὰ πρόθυμα στὸν ἴσκιό τους κι' έκείνους τούς σκέπάζουν.

Κι' άκρίμα σάν πεθάνουνε, τὰ δένδρα τὰ καίμενα μέσ' στη χιονιά τὸν άνθρωπο ευεργετοῦν καί πάλι, καί δίνουν ζέση καί ζωή σὲ χέρια παγωμένα, στὰ χέρια πού άπ' τῆς μάνας τους τὰ πήραν τὴν άγκάλη.

Τὰ δένδρα από τὰ σπλάγγνα της ή γη στὸν κόσμο δίνει κι' εἶνε παιδιά της ὡμορφα καί πολυαγαπημένα.

'Ο χωρισμός τους καί στη γη πληγή βραδεία άφίνει, κι' έκεῖνα από τή λύπη τους πεθαίνουν μαραμένα.

Συριανή Άδρα (Β' Βραβείον)

Ακίνητα καθρεφτισμένα Στὸ καταπράσινα νερά, Δένδρα πού γέρνετε θλιμμένα, Κλέβετε κάθε μου χαρά.

Στὸ άγνάντεμά σας, στη μορφή σας, Μέσα στὰ στήθη μου θαρρῶ Πῶς ψάλλει ή έρημη ψυχή σας 'Ένα τραγουδι θλιβερό.

Πού λέει: « Απλώνουμε τὰ φύλλα, Καρπούς χαρίζουμε γλυκεῖς, Σκορποῦμε πόνου άνατριχίλα Μιάς εὐωδίας μεθυστικής.

Μ' αὔριο θαρροῦνε ευλοκόποι, Τοῦ χινοπώρου μαραμοῖ, Βορηάδες— άνεμοῖ Κυκλόποι,— Νά μάς κουρσέψουν στη στιγμή.

Κι' ὅσα σὲ φύση πεθαμμένη, Θα μείνουν με γυμνὸ κλαδί, Θάνε βουβοῖ καί παγωμένοι Τῶν περασμένων ραψῶδοι.»

'Ακίνητα καθρεφτισμένα Στὰ καταπράσινα νερά, Δένδρα πού γέρνετε θλιμμένα, Κλέβετε κάθε μου χαρά.

Άδρα τοῦ Φεραίου (Γ' Βραβείον)

[Τέλλα δύο εἰς τὸ προσεχές]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 194ος ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1913

1.— Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τούτον δικαιούνται νά λάβουν μέρος ὡς εἰς μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἢ θὰ λάβουν ἐντός τῆς προθεσμίας πενδόνμιον διά τὸ 1913.— ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν πέννητα (50) εἰς γραμματόσημον οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ θραχίης μίας (δρ. 1) οἱ ἀγορασταί.

2.— Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νά στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιεύτων, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νά εἶναι οὔτε ὀλιγώτεραι τῶν 10, οὔτε περισσοτέραι τῶν 15.

3.— Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νά γράψῃ τὴν ἐξῆς «Διαθεσάωσιν» καὶ νά υπογράψῃ αὐτὴν μετὰ τὸ ἀληθές του ὄνομα: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαθεσάωσιν τὴν «Διάπλασιν», ὅτι ὄλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὔδε ἑμῖαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραφα ἀλλάχθῃεν ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ ἐγγύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτός τῶν Δημῶδων καὶ Ἀρχαίων Διηγημάτων), λεγομένην παρ' ἄλλου».

4.— Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίζῃ βásiμον ἐπόνιον, ὅτι μία συλλογή, (καὶ ἂν ἀόλη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βραδίωνῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε ἀντίγραφον ζήτησ ἔργασίας ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαίρεθείσης, εἴτε ἐκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιούται νά τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καί, ἂν θέλῃ, νάναφέρῃ εἰς τ' Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιούτων λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.— Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύονται—ἀπὸ 1ης πρόσχους Δεκεμβρίου, — αἱ ἐγκριθένοναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητὴς νά καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχόν ἀνακαλύψῃ ὡς προσεργόμενας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγεῖλια πρέπει νά εἶνε ὠρ σμένη καὶ ἀποδειγμένη, νά σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικῶ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχε δημοσιεῦσθῃ ἡ καταγγελλομένη Ἀσκῆσις.

Αἱ καταγγεῖλαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφονται εἰς τὸ ἐπὶ ταῦτο βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἐκάστης συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θάφαινητα ἴσως ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων.

6.— Ἡ συλλογή πρέπει νά εἶνε ὅσω τὸ δυνατόν πλήρης· νά περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἐκάστου εἶδους καὶ καθ' ἕνα τῶν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν Διάπλασιν.

7.— ΑΗΕΝΑΝΤΙ ἐκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει ἀφεύκτως νά εἶνε γραμμένη ἡ λύσις τῆς.

8.— Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσουσι ἡ παραλείψουσι σκοπίμως νά σημειώσουσι εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθῶσι εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἷαν δῆλασε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν.

9.— Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νά εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς μεγάλα τετράδια, (χωρὶς δηλαδὴ νά διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάστου γραφῆς). Χειρογράφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

10.— Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 134όν Διαγωνισμόν», εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου ἔ. ἔ. (Εἰμπορεῖτε νά τὰς στείλετε

ὡς χειρογράφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικῶς). 11.— Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Α' Ἐξαμηνίας τοῦ 1913, θὰ δημοσιεύονται εἰς τὴν Διάπλασιν Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθέραν ἐκλογὴν, ἐκ τῶν ἐγκριθσομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Ἀπρίλιον θὰ δημοσιεῦσθῃ τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν. Ἐν τῷ μεταξύ, οὔδεὶς θὰ δύναται νά στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὄροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μετὰ τὸν ὅρον πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε ἐν τῷ 5' Κεφάλειον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ Βραβείων (φύλ. 1ον, σελ. 8).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέγοντος 132ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιεῦσθῶν προσεχῶς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἐτοιμοὺς Συλλογὰς νά τὰς στείλουν ἀμέσως, διὰ νά δημοσιεῦσῶ ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑΣ [Ἴδε φυλλάδιον 38, σελ. 335.]

Τὸ φυτὸν λοιπὸν ἢ τὸ ζῶον; Οὔτε τὸ φυτὸν, οὔτε τὸ ζῶον! Αὐτὸ λέγουσι οἱ περισσοτέροι—καὶ οἱ καλλίτεροι—ἀπὸ τοὺς νεαροὺς ἐπιστολογράφους μας. Ἀλλὰ πῶς; Μὲ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους. Ὁ ἀπλούστερος ὁμοῦ καὶ ὁ εὐφυστέρος εἶνε ἐκεῖνος πού συμβουλεύουν οἱ βραβευθέντες: Νά ὑψωθῇ δηλαδὴ ἡ μάνδρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ γερανοῦ, διὰ νά μὴν εἰμπορῆ νά φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ ἡ γάτα, — ἢ νά χαμηλωθῇ εἰς ἄλλο μέρος, διὰ νά φύγῃ εὐκόλα ἀπὸ αὐτό. Ἔτσι καὶ τὸ φυτὸν σώζεται καὶ τὸ ζῶον.

Ναυσοῦμαι πού δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χώρος νά δημοσιεύσω πολλὰς ἐπιστολάς. Μερικαὶ εἶνε τόσοι καλλογραφημέναι! Κατὰ τὸ ὄψος μάλιστα, τὴν χάριν τῆς ἐκφράσεως, τὴν λογικὴν ἔκθεσιν τῶν ἰδεῶν, ἀνώτεραι καὶ ἀπὸ τὴν δημοσιεῦσθῶν. Ὅπως ἡ φιλοσοφικότητι τῆς Κρητικοπούλας καὶ τοῦ Ἀριστείδου Κανάρη, ἡ εὐφυστάτη τῆς Μπαρουτοκαπινησιμένης Γαλανόλευκης, ἡ τρυφερωτάτη τῆς Βάρκας τοῦ Κανάρη, κτλ. Ἀλλὰ θὰ περιορισθῶ κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ν. Π. Οἰκονόμου, ἡ ὁποία βραβεύεται τόσον διὰ τὸ ἀπλοῦν πρακτικὸν μέσον πού συμβουλεύει,— τὸ καλλίτερον ἴσως ὄλων τῶν προταθέντων,— ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀφέλειαν καὶ φυσικότητα τοῦ ὄψους τῆς. Ἴδου ἡ ὠραία αὐτὴ ἐπιστολή:

Τὸ φυτὸν ἢ τὸ ζῶον;

Νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νά καταστροφῇ οὔτε τὸ φυτὸν οὔτε τὸ ζῶον, ἀφοῦ βεβαίως καὶ τὰ δύο εἶνε πλάσματα τῆς φύσεως ἐξ ἴσου σεβαστά. Ἡ γάτα χωρὶς βέβαια νά θέλῃ πέφτει καὶ σπάσει τὰ χριτάνθημα, καὶ ἐάν ἐξακολουθῆσῃ ἔτσι, θὰ σπῶσῃ καὶ τὸ γεράνι. Ἐάν ἡ γάτα εἶχε δυνατότερα πόδια, θὰ ἤμποροῦσε νά πηδήξῃ μετὰ τὴν πρώτην ἀπ' τὸ πιὸ χαμηλὸ μέρος τοῦ τοίχου ἔξω. Καὶ πάλι: ἐάν ὁ τοῖχος τῆς μάνδρας ἦτο χαμηλότερος, θὰ τὸν ἐπηδούσε μετὰ τὴν πρώτην. Ἀλλὰ οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο συμβαίνει. Λοιπὸν τί νά γίνῃ; Νά δυναμώσωμε τὰ πόδια τῆς γάτας; Ἀδύνατον. Νά κρημνίσωμε τότε λιγάκι τὸν τοῖχο ἀπ' τὸ πιὸ χαμηλὸ μέρος;

Δύσκολο δὲν εἶνε ἀλλὰ θ' ἀσχημῆσῃ ἡ μάνδρα. Τότε τί νά κάνουμε; Πρέπει νά εὐκολύνωμε τὴν γάτα ὥστε νά βγαίνῃ χωρὶς νά πέφτῃ. Αὐτὸ θὰ τὸ κατορθώσωμε ἂν βάλωμε κανένα πλατὺ εὐλο εἰς τὸ πιὸ χαμηλὸ μέρος τῆς μάνδρας, μετὰ τὴν ἀκρὴν στῆ γῆ καὶ τὴν ἄλλη στὸν τοίχο, ὥστε νά σχηματίσωμε ἕνα εἶδος σκάλας· καὶ ἔτσι θὰ βγαίνῃ εὐκόλα ἡ γάτα. Ἡ νά βάλωμε ἐκεῖ ἕνα σκαμνὶ λιγάκι ψηλὸ ὥστε ἡ γάτα ν' ἀναβαίνῃ πρῶτα στὸ σκαμνὶ καὶ ἔπειτα νά πηδᾷ ἔξω· καὶ θὰ τὸ κατορθώσῃ βέβαια ἀφοῦ τὸ ὄψος τῆς μάνδρας θὰ ἐλαττωθῇ κατὰ τὸ ὄψος τοῦ σκαμνιοῦ.

Ν. Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Ἐτῶν 14

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ν. Π. Οικονόμου [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μπαρουτοκαπινησιμένη Γαλανόλευκη [9Ε].— Τέλλος Άγρας [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κρητικοπούλα [7Ε].— Βάρκα τοῦ Κανάρη [6Ε].— Ἀριστείδης Ι. Κανάρης [5Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [4Ε] εἰς ἕκαστον): Κερκυραϊκὴ Άδρα.— Θ. Κ. Πατρῶς.— Γεώργιος Σαῦρ. Αἰθαδᾶς.— Τὸ Σβυστό μας Κανδήλι.— Γλυκογράμμα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον): Ἀλέτριωτος Ἑλλάς.— Ἡρώς τοῦ 21.— Δωδωναῖος.— Δαρφνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης.— Ἀτιμὴ Ἄδρις.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον): Υἱὸς Στοιγῆ.— Κοσμοκράτειρα Ἑλλάς.— Σημαῖα τοῦ Ἀβέρωφ.— Γ. Κ. Σανθός.— Ποιμενίς τοῦ Αἴνου.— Νησιωτοπούλα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον): Μέλλων Ναυτόπαις.— Περσῶς.— Γαλήνη.— Πανελλήνιος Πόθος.— Ἑλληνοκύριος Ὀθρανός.— Ἄδρα τοῦ Ὀρφῶος.— Σταθρος Ν. Μακράνης.— Φαροπούλα τῆς Ἀσβου.— Σουσουράδα.— Υψηλὴ Ἰδέα.— Ἑλλάς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.— Ἑλληνοπαῖς.— Ἀρελὴς Σανθούλα.— Πατρὸς Ναυτοπούλου.— Μοναστηράκι τοῦ Ἀσβάδου.— Μέλιω Γ. Ἀξιώτου.— Κλειὸ Βαλδασερίδου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθήναι, 38, ἔδος Ἐδριπιδίου τὴν 14ην Νοεμβρίου 1912.

Ἡ Βάρκα τοῦ Κανάρη μοῦ εἶχε στείλῃ διὰ τὸν Ποιητικὸν Διαγωνισμόν ἕνα ἀπεζὸν ποιήμα. Καὶ μοῦ ἔγραφεν: « Ἀφοῦ εἰς τὰ περὶ γίνονται δεκτὰ τὰ ποιήματα, γιατί ἐστὶ ποιήματα δὲν θὰ γίνουσι δεκτὰ τὰ περὶ; » Πολὺ σωστά! Ἄλλως; τε τὸ ποιήμα δὲν τὸ κάμνει οὔτε τὸ μέτρον, οὔτε ἡ ὁμοιοκαταληξία. Θὰ συμπεριλαμβανᾶται λοιπὸν καὶ τὰ «Δένδρα» τῆς Βάρκας τοῦ Κανάρη εἰς τὸν Διαγωνισμόν, ἂν δὲν συνέβαινε κάτι ἄλλο: Τὸ χειρογράφων, πού ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἐφαίνετο ποιήμα, κατὰ λάθος πολὺ δικαιολογημένον, ἐσποθετήθη εἰς τὸν φάκελλον τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Ἐπιστολογραφίας. Καὶ προχθὲς πού ἐκματὴν ἐξελεγεῖν, τὸ βρήκα. Ἦτο πλέον ἀργά. Ἀλλὰ ποῖος πταίει τώρα;

Ἡχὼ τῆς Καρδιάς, ναι, φαντάζομαι τὴν σγκλήνησίν σου τὴν ἱεράν, όταν ἀντικρυσῶ εἰς τὰ νερά σας τὸν Ἑλληνικὸν Στόλον. Ὡ, θὰ τὸν ξαναῖδῃς, νά εἶσαι βεβαία... Ὁ

